

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 385. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960254848/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

fuglen. Paafuglen sagde: Hvi haver jeg ikke saadanne Fødder som Høgen. Aben besværgede sig over, at han ikke var begavet med samme Styrke som Løven. Og Løven spurte, hvi han ikke havde faaet Hænder som Aben. Ulven besværgede sig derover, at han ikke var saa listig som Ræven. Og Ræven, at hans Hud ikke var saa net tegnet som Tigerens. Oxen beklagede sig at han ikke havde saadant Hoved som Beveren, og Beveren at han ikke havde saadanne Horn som Oxen. Efterat Mercurius havde anhørt disse og andre Klagemaal, sagde han: I skal alle bønhores. Et hvert klagende Dyr skal tage dets Skikkelse, hvis Skabning det misunder. Ørnen skal forvandles til en Lerke, Høgen til en Paafugl, Paafuglen igien til en Høg, Ulven til Ræv, og Ræven til en Tiger, og saa fremdeles, saa at ingen herefter skal have Aarsag til at klage over sin Skabning, og misunde andre deres Skikkelse. Paa denne Tale fulgte en almindelig Taushed, og stode alle med nedslagte Hoveder stirrende paa Jorden; thi enhver begyndte at eftertænke, at hvad den paa een Side kunde vinde, kunde den igien tabe paa en anden. Ørnen var den første som brød overtvers og sagde til Mercurius: Naadige Herre! Jeg vil nok blive den, jeg er. Han blev strax efterfuldt af alle de andre, og enhver bad at han maatte beholde sin forrige Skikkelse: Ja alle indtil Muldvarpen sagde sig at være fornøiede med sin Skabning. Heraf tog Mercurius, Leylighed til at bebrejde dem deres ubetænkssomme Ønsker og Ansøgninger, og lod dem vide, at Jupiter ikke saa let vilde herefter rekke Øre til deres Bønner.

Fabelen kand appliceres paa ustadige og misfornøiede Mennesker, hvilke selv ikke vide hvad de vilde være, eller hvad de vilde have.

130. Fabel.

Om Aben, som ønskede sig Døden.

En gammel Abe, som af Sygdom og Alder var udmattet, ønskede sig hver Dag Døden. Efterat han en tiidlang

MORALSKE FABLER

havde Morgen og Aften igientaget saadant Ønske, lod Døden sig omsider indfinde udi Abens Huule, og spurte, om der ikke boede en gammel Abe ved Navn Morten? Aben, som over dette Syn blev forskrækket, svarede da: Ney, han boer ikke her, det er min Naboe, som boer udi næste Huule. Døden sagde: Ney, det er fra denne Boelig Ønsket er kommet. Aben sagde da: Saa maa det være min Hustrue. Hvorpaa Døden gik bort, og sagde: Jeg tænkte nok, at det var ikke dit Alvor.

Fabelen lærer, at mange Mennesker, som oftest raabe paa Døden, blive meest bange mod hans Ankomst, saa at de med Aben sige: Gak til min Naboe først.

131. Fabel.

Ulyens List mod Faarene mislinger.

Ulven, da den hørte, hvorledes Katten havde besnæret Musene ved at lade sin Hud sværte, søgte efter dens Exempel at forraske Faarene: Han indsvøbede sig udi Faare-kind og lagde sig paa Veyen, hvor han vidste at nogle Faar skulde komme: Faarene lode sig bedrage af Klæde-Dragten, og nærmede sig til ham uden Frygt, saa at de havde blevet ham til Bytte, hvis han havde holdet sin Mund. Men, da han med søde Ord søgte at lokke dem nærmere til sig, merkede de, at det var ingen Faare-Stemme, men at det var en Ulv skiulet under Faare-Klæder; hvorudover de strax raabte Hunden til Hielp, saa at Ulven maatte redde sig med Flugten. Ræven, som denne Historie blev fortaalt, da den siden mødte Ulven, sagde han: Min gode Iisegrim! Hvi holdt du ikke din Mund? Maalet robede dig. Si tacuisti Philosophus mansisses.

Fabelen lærer, at mange ved utidig Tale forspilde de Ting, som de ved Taushed kunde erhverve. Saaledes gik det til med Jyden, hvilken, da han ved en stor Høytidelighed saae, at alle de, som talede Tydsk, og raabte til Dørvogteren: Mach auff! bleve indladne,